

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2021 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Dorota Biernikowicz

Protokolant: protokolant sądowy Aleksandra Grzeszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej P. (...) w P. B. P.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 października 2021 r.

sprawy karnej oskarżonego:

P. C. (1) (P. C. (1)), s. J. i H. z domu P., urodzonego w dniu (...) w P., karanego

oskarżonego o to, że:

w okresie od 11 marca 2019 roku do 4 września 2020 roku, w P., przywłaszczył powierzone mu mienie w postaci wozidła V. (...) nr seryjny (...) rok produkcji 2003 o wartości 246.000 zł, czym działał na szkodę (...) S.A. z siedzibą we W. w ten sposób, że co najmniej trzykrotnie odmówił zwrotu w/w pojazdu i wskazania miejsca jego postoju oraz postępował z nim jak właściciel czerpiąc korzyści finansowe,

tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

1. oskarżonego P. C. (1) uznaje za winnego tego, że w okresie od 11 marca 2019 roku do 4 września 2020 roku, w P., przywłaszczył sobie powierzoną mu jako prowadzącemu jednoosobową działalność gospodarczą pod firmą (...) w ramach umowy leasingu operacyjnego o numerze (...) cudzą rzecz ruchomą w postaci wozidła V. (...) nr seryjny (...) rok produkcji 2003 o wartości brutto 209.100,00 zł, stanowiącą mienie znacznej wartości, czym działał na szkodę (...) S.A. z siedzibą we W., w ten sposób, że po wypowiedzeniu w/w umowy leasingu i wezwaniu do zwrotu przedmiotu leasingu, co najmniej trzykrotnie odmówił zwrotu w/w pojazdu i wskazania miejsca jego postoju oraz postępował z nim jak właściciel, czerpiąc korzyści finansowe, to jest uznaje go za winnego popełnienia przestępstwa z **art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.** i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu **karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności**, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu **karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 30,00 (trzydziestu) złotych;**

2. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności **warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat tytułem próby;**

3. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego w okresie próby do informowania Sądu o przebiegu okresu próby pisemnie raz na 6 (sześć) miesięcy;

4. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek kompensacyjny w postaci **obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. z siedzibą we W. kwoty 209.100,00 zł** (dwieście dziewięć tysięcy sto złotych);

5. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa w całości koszty procesu, tj. w kwocie 1031,47 zł oraz wymierza oskarżonemu opłatę w kwocie 780,00 (siedemset osiemdziesiąt) zł.

/-/ Dorota Biernikowicz

UZASADNIENIE			
wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 27.10.2021r.	Sygnatura akt	III K 68/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	

1.1.1.	P. C. (1)	<p><u>Czyn</u> <u>zarzucany</u> oskarżonemu: w okresie od 11 marca 2019 roku do 4 września 2020 roku, w P., przywłaszczył powierzone mu mienie w postaci wozidła V. (...) nr seryjny (...) rok produkcji 2003 o wartości 246.000 zł, czym działał na szkodę (...) S.A. z siedzibą we W. w ten sposób, że co najmniej trzykrotnie odmówił zwrotu w/w pojazdu i wskazania miejsca jego postoju oraz postępował z nim jak właściciel czerpiąc korzyści finansowe,</p> <p><i>tj. przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.</i></p> <p><u>Czyn</u> <u>przypisany</u> oskarżonemu: w okresie od 11 marca 2019 roku do 4 września 2020 roku, w P., przywłaszczył sobie powierzoną mu jako prowadzącemu jednoosobową działalność gospodarczą pod firmą (...) w ramach umowy leasingu operacyjnego o numerze (...) cudzą rzecz ruchomą w postaci wozidła V. (...) nr seryjny (...) rok produkcji 2003 o wartości brutto 209.100,00 zł, stanowiącą mienie znacznej wartości, czym działał na szkodę (...) S.A. z siedzibą we W., w ten sposób, że po wypowiedzeniu w/w umowy leasingu i wezwaniu do zwrotu przedmiotu leasingu,</p>	
--------	-----------	---	--

		<p>co najmniej trzykrotnie odmówił zwrotu w/w pojazdu i wskazania miejsca jego postoju oraz postępował z nim jak właściciel, czerpiąc korzyści finansowe,</p> <p><i>tj. przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.</i></p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p><u>Okoliczności udowodnione:</u></p> <p>W dniu 11 stycznia 2018 roku pomiędzy (...) S.A. (obecnie (...) S.A. na skutek przejęcia (...) S.A.), a P. C. (1) prowadzącym wówczas jednoosobową działalność gospodarczą pod firmą (...), zawarta została umowa leasingu operacyjnego o numerze (...).</p> <p>Na mocy zawartej umowy (...) otrzymała do odpłatnego korzystania i pobierania pożytków rzecz ruchomą w postaci wozidła V. (...) o numerze seryjnym (...) rok produkcji 2003.</p> <p>Wskazaną umowę w/w strony zawarły na okres 48 miesięcy. Jednocześnie pkt 5 zawartej umowy wskazywał, iż leasingobiorca zobowiązany został do zapłaty opłaty wstępnej i rat leasingowych zgodnie z załączonym do umowy</p>	wyjaśnienia oskarżonego P. C. (1)	k. 207-208	

harmonogramem spłat, których termin płatności przypadał na jedenasty dzień każdego miesiąca, począwszy od 11 lutego 2018 roku.

Przedmiot leasingu został następnie wydany przez leasingodawcę leasingobiorcy czyli prowadzonej przez P. C. (1) firmie (...), czego potwierdzeniem jest protokół zdawczo-odbiorczy, prawidłowo podpisany przez obie strony zawartej umowy.

Pismem z dnia 30 listopada 2018 roku leasingodawca (...) S.A. rozwiązał w trybie natychmiastowym umowę leasingu operacyjnego w związku z zaprzestaniem opłacania rat leasingowych (ostatnia wpłata na poczet umowy leasingu miała miejsce w dniu 29.10.2018r.). We wskazanym piśmie – wypowiedzeniu umowy leasingu – pełnomocnik leasingodawca skierował do P. C. (1) również wezwanie do natychmiastowego wydania przedmiotu leasingu.

Pismo stanowiące wypowiedzenie umowy wraz z wezwaniem do jego wydania przesłano zgodnie z ustaleniami wynikającymi z treści umowy leasingu na podany przez P. C. (1) adres, a korespondencja

podjęta została przez żonę leasingobiorcy, tj. A. C. w dniu 7 grudnia 2018 roku. P. C. (1) nie zastosował się jednak do w/w żądania i nie zwrócił wówczas leasingodawcy przedmiotu leasingu.

Wobec nie zwrócenia przedmiotu leasingu leasingodawca podjął stosowne kroki prawne mające na celu jego odzyskanie. W tym też celu upoważnił on spółkę (...) S.A. Sp. z o.o. Sp. k. do podjęcia czynności mających na celu zabezpieczenie oraz przejęcie przedmiotu leasingu, do korzystania którego leasingobiorca stracił uprawnienie z chwilą wypowiedzenia umowy leasingu.

Pismem z dnia 7 marca 2019 roku pełnomocnik leasingodawcy zwrócił się do P. C. (1) z wezwaniem do natychmiastowego zwrotu przedmiotu leasingu.

Następnie w dniu 11 marca 2019 roku pracownik terenowy firmy windykacyjnej w osobie G. J. nawiązał kontakt z P. C. (1) w miejscu siedziby leasingobiorcy, tj. w P. przy ul. (...). W toku spotkania P. C. (1) osobiście pokwitował odbiór wezwania do wydania przedmiotu leasingu i zobowiązał się do dobrowolnego wydania wozidła w sytuacji, gdy

leasingodawca nie wyraził zgody na wznowienie wypowiedzianej umowy.

W dniu 26 marca 2019 roku P. C. (1) został poinformowany przez G. J. podczas wizyty w siedzibie firmy oskarżonego, że leasingodawca nie wyraża zgody na wznowienie wypowiedzianej umowy, a powodem takiego stanu rzeczy miało być wykreślenie z rejestru z dniem 10 września 2018 roku prowadzonej przez P. C. (1) działalności gospodarczej. Tym samym leasingobiorca – P. C. (1) ponownie został wezwany do zwrotu przedmiotu leasingu i ponownie odmówił jego wydania, jak również wskazania miejsca jego postoju.

Zatem, mimo skutecznego wypowiedzenia umowy leasingu i wezwania do zwrotu przedmiotu leasingu, oskarżony co najmniej trzykrotnie odmówił zwrotu wozidła będącego przedmiotem umowy leasingowej. Oskarżony jednocześnie odmówił wskazania miejsca postoju pojazdu. Próby zlokalizowania miejsc, w których w/w pojazd miał się znajdować, jak również próby jego odebrania, zakończyły się niepowodzeniem.

Jednocześnie w tym samym czasie wozidło nie pozostawało w użytkowaniu (...), lecz przekazane zostało przez

oskarżonego przedsiębiorstwu prowadzonemu przez żonę oskarżonego pod firmą (...) A. C., która prowadzi działalność gospodarczą o przedmiocie tożsamym z działalnością, którą prowadził oskarżony i która de facto wykorzystuje bez umowy i tytułu prawnego ten przedmiot leasingu w swojej działalności (k. 222, 305, 306, 307). A. C. zarejestrowała działalność gospodarczą w dniu 13.05.2019r. pod nazwą (...) Euro P. A. C. i zajmuje się wynajmem i dzierżawą maszyn i urządzeń budowlanych (k. 311). Małżonkowie C. mają rozdzielność majątkową małżeńską od 8.02.2006r. - k. 317-318. Oskarżony tym samym postąpił z przedmiotem leasingu, odmawiając jego zwrotu właścicielowi, a przekazując do użytkowania firmie żony, jak właściciel, czerpiąc korzyści finansowe z tego i pozbawiając pokrzywdzonego efektywnego władztwa nad swoją rzeczą.

Oskarżony w kontaktach z przedstawicielem leasingodawcy, próbującym odzyskać pojazd będący przedmiotem wypowiedzianej umowy leasingowej, deklarował chęć dalszej współpracy. Pozorując dobrą wolę w tym zakresie P. C. (1)

ubiegał się o cesję umowy leasingu na firmę swojej małżonki i właśnie w ten sposób próbował on przymusić leasingodawcę do próby ugodowej, mimo, że leasingodawca jednoznacznie i kategorycznie oświadczył leasingobiorcy, iż przepisanie leasingu na firmę małżonki P. C. (1) nie leży w kręgu możliwych rozwiązań. Pomimo jasnego stanowiska leasingodawcy o braku zgody na cesję umowy leasingu, oskarżony w dalszym ciągu zwracał się do leasingodawcy z wnioskami o dokonanie cesji i konsekwentnie odmawiał zwrotu przedmiotu leasingu.

W konsekwencji po nieskuteczności kolejnych prób odzyskania pojazdu, pełnomocnik (...) S.A. pismem z dnia 17 maja 2019 roku złożył zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przywłaszczenia wozidła V. (...).

Wartość przedmiotu leasingu, t.j. wozidła V. (...) nr seryjny (...) rok produkcji 2003 na datę przywłaszczenia, czyli wypowiedzenia umowy leasingu, wynosi zgodnie z wyceną pokrzywdzonego zawartą w piśmie procesowym z dnia 22 lutego 2021r. (k. 262 – 263 akt) brutto 209.100,00

zł. Pokrzywdzony wniósł o naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zwrot jako właścicielowi wozidla, bądź jeżeli zwrot okaże się niemożliwy – zapłatę kwoty 209.100 zł jako wartości przywłaszczonego mienia.

Przeszukania przeprowadzone przez organy ścigania w toku śledztwa nie doprowadziły do ustalenia miejsca przechowywania w/w pojazdu i jego zwrotu właścicielowi.

Również wszczęcie śledztwa i przedstawienie zarzutu popełnienia przestępstwa przywłaszczenia mienia powierzonego znacznej wartości nie skłoniło oskarżonego do zwrotu przedmiotu leasingu, co więcej już w toku śledztwa oskarżony P. C. (1) wykazywał lekceważący stosunek do prowadzonej wobec niego sprawy, jak i organów wymiaru sprawiedliwości. W rzeczywistości postępowanie P. C. (1) w toku śledztwa, jak i w toku postępowania sądowego zmierzało do ich przedłużenia.

Oskarżony P. C. (1) urodził się (...) w P., jest żonaty, ma dwoje małoletnich dzieci pozostających na jego na utrzymaniu. P. C. (1) ma wykształcenie średnie - z

zawodu jest mechanikiem. Oskarżony obecnie nie pracuje, pozostaje na zwolnieniu lekarskim od września 2020r. Według deklaracji oskarżonego z dnia 7.12.2020r. (k. 207v akt) jego miesięczne dochody wynoszą około 5.000 zł brutto. W okresie od 15.06.1999r. do 31.08.2018r. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą P. C. (1) (...) z siedzibą w (...), która zajmowała się wynajmem i dzierżawą maszyn i urządzeń budowlanych.

Z wywiadu środowiskowego przeprowadzonego przez kuratora sądowego wynika, że obecnie relacje w rodzinie oskarżonego układają się prawidłowo, jednak w 2019r. została założona niebieska karta na wniosek żony oskarżonego. Według ustaleń kuratora oskarżony obecnie przeprowadza reorganizację swojej firmy (...), a sytuacja finansowa jego rodziny jest stabilna (k. 283-285)

Biegli z Zakładu Medycyny Sądowej w P. po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną oskarżonego oraz wykonaniu badania sądowo-lekarskiego wydali opinię, że somatyczny stan zdrowia oskarżonego jest dobry i stabilny. Jednocześnie biegli stwierdzili, iż

<p>oskarżony może uczestniczyć w postępowaniu sądowym bez żadnych ograniczeń.</p> <p>Oskarżony był karany za przestępstwa:</p> <ul style="list-style-type: none"> - wyrokiem S. (...)z dnia 13 września 2017 roku sygn.. akt III K 502/17 na karę łączną 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie za przestępstwa z 271 § 1 k.k. - wyrokiem S. (...)z dnia 29 grudnia 2017 roku sygn.. akt III K 1143/17 na karę łączną 500 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda za przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., art. 271 § 1 k.k. - wyrokiem S. (...)z dnia 31 stycznia 2018 roku sygn.. akt III K 631/17 na karę 300 stawek dziennych grzywny po 150 zł każda za przestępstwo z art. 56 § 2 i inne k.k.s. 			
<p>zeznania świadka G. J.</p>	<p>k. 366-367 w zw. z k. 48-49</p>		
<p>dokumenty:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z załącznikami - wniosek o zawarcie umowy leasingu operacyjnego, - umowa leasingu operacyjnego, 	<ul style="list-style-type: none"> - 1-35 - k. 9-10, - k. 11-14, - k. 17, - k. 28, - k. 31, - k. 92, 		

<ul style="list-style-type: none"> - protokół zdawczo-odbiorczy, - wypowiedzenie umowy, - wezwanie do wydania, - wniosek oskarżonego o przekazanie wozidła na warunkach zawartej umowy A. C., - wniosek A. C. o przekazanie wozidła na warunkach zawartej umowy, - pismo (...) S.A. informujące o stanie sprawy, - pismo (...) S.A. do A. C., - dokumentacja związana z umowa leasingu operacyjnego przedłożona przez P. C. (1) - notatka urzędowa z załącznikami - korespondencja (...) Euro A. C. - protokół przeszukania, - oświadczenie pokrzywdzonego, - kwestionariusz wywiadu środowiskowego, - karty karne 	<ul style="list-style-type: none"> - k. 93, - k. 110, - k. 119, - k. 177-178, - k. 262-263, - k. 283-285, - k. 234-235 w zw. z k. 146-147 - k. 88-119 - 199-203 - 212-213 	
opinia sądowo-lekarska	k. 356	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione		
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu

		(ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	P. C. (1)	Czyn wskazany w pkt. 1 części rozstrzygającej wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>- W zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym brak było podstaw do przyjęcia, że oskarżony – jak twierdził – nie działał z zamiarem przywłaszczenia mienia leasingodawcy.</p> <p>- W zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym brak było podstaw do przyjęcia, że – jak twierdził oskarżony – nie wie, gdzie znajduje się przedmiot leasingu.</p> <p>- W zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym brak było podstaw do przyjęcia, że – jak twierdził oskarżony – powodem nie zwrócenia leasingodawcy przedmiotu leasingu mimo wypowiedzenia umowy i wezwania kilkukrotnego do zwrotu były problemy techniczne z tym pojazdem wskutek wypadku drogowego, w którym uczestniczył.</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego i dokumentacja przedłożona przez oskarżonego dotycząca propozycji zawarcia umowy cesji wozidła</p>	k. 207-208	
2. OCena DOWOdów			

<p>2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.1</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego P. C. (2)-skiego (dowód wiarygodny częściowo)</p>	<p>Podstawą ustaleń faktycznych Sąd uczynił jedynie częściowo wyjaśnienia oskarżonego, a mianowicie w części, w jakiej były one bezsporne, bo korespondowały ze zgromadzonymi w aktach sprawy dokumentami. Dotyczy to wyjaśnień oskarżonego odnośnie samego faktu zawarcia umowy leasingowej dotyczącej wozidła, treści tej umowy, warunków jej zawarcia, przedłożenia celem zawarcia tych umów dokumentacji dotyczącej sytuacji finansowej oskarżonego, a także faktu wypowiedzenia umowy i wezwania oskarżonego do zwrotu wozidła, jak również czynności windykacyjnych przeprowadzonych w tej sprawie. Wyjaśnienia w tym zakresie oskarżony złożył w toku postępowania przygotowawczego i Sąd dał im co do zasady wiarę, albowiem P. C. (1) przyznał się wówczas do stawianego mu zarzutu.</p> <p>Te wyjaśnienia jako zbieżne z innymi dowodami, w szczególności dokumentacją</p>	

zgromadzoną w aktach i zeznaniami świadka G. J., Sąd podzielił, nie znajdując podstaw do ich podważenia.

Sąd podzielił także jako bezsporne wyjaśnienia oskarżonego dotyczące jego sytuacji osobistej, rodzinnej, materialnej, majątkowej – w zakresie w jakim zbieżne są z wywiadem środowiskowym przeprowadzonym w miejscu zamieszkania oskarżonego przez zawodowego kuratora sądowego oraz innymi dokumentami urzędowego pochodzenia.

Sąd podzielił również jako bezsporne w świetle dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, że oskarżony od czasu wypowiedzenia umowy leasingowej kierował do pokrzywdzonego szereg pism, w treści których zwracał się o dokonanie cesji przedmiotu leasingu na działalność gospodarczą prowadzoną przez jego żonę A. C.. Oskarżony wyjaśnił także, że zwracał się do leasingodawcy o wystawienie faktury za przedmiot leasingu, gdyż dokonał wpłat tytułem rat leasingowych w wysokości około 130.000 zł, dlatego wnosił, a właściwie jego żona na podstawie pełnomocnictwa, o dokonanie cesji umowy

na firmę żony –
(...) Euro P.. Dodał, że
chciał się porozumieć z
leasingodawcą.

Sąd podzielił wskazane
wyjaśnienia oskarżonego,
gdyż dotyczą one
okoliczności w zasadzie
bezsportnych, jednak w
ocenie Sądu nie ma
żadnego znaczenia oceny
prawnokarnej zachowania
oskarżonego w postaci
przywłaszczenia cudzej
rzeczy powierzonej
okoliczność, że oskarżony
i jego żona w toku
postępowania ubiegali się
o cesję umowy leasingu
na firmę (...). Nie budzi
bowiem wątpliwości, że
oskarżony P. C. (1)
władał mieniem w postaci
wozidla marki V. (...) na
mocy umowy leasingu
operacyjnego zawartej z
(...) S.A. i
pomimo wypowiedzenia
umowy leasingu przez
leasingodawcę i wezwania
do zwrotu przedmiotu
leasingu, odmówił zwrotu
pojazdu oraz wskazania
miejsca jego postoju,
natomiast postępował z
nim jak właściciel,
czerpiąc korzyści
finansowe, przekazując
ten pojazd do używania
osobie trzeciej,
najprawdopodobniej
żonie A. C., która
zarejestrowała w dniu
13.05.2019r. działalność
gospodarczą pod nazwą
(...) Euro P. A. C. i
zajmuje się wynajmem
i dzierżawą maszyn i
urządzeń budowlanych,

		<p>nadto dążyła także do zawarcia cesji dotyczącej tego wozidła.</p> <p>Wskazać należy także, że inicjowanie przez oskarżonego postępowań cywilnych, aby skłonić pokrzywdzonego do zawarcia ugody poprzez dokonanie cesji umowy leasingu na rzecz firmy żony oskarżonego, nie miało żadnego znaczenia dla kwestii odpowiedzialności karnego oskarżonego za sprzeniewierzenie. Leasingodawca poza tym wielokrotnie informował oskarżonego, m.in. pismem z dnia 29.10.2020r. (k. 216 akt), czy też pismem z dnia 28.06.2021r. (k. 325 akt), że nie ma możliwości dokonania cesji przedmiotu leasingu na podmiot trzeci, a leasingodawca domaga się zwrotu swojej własności w postaci wozidła V. (...)</p>
zeznania świadka G. J.	<p>Zeznania złożone przez świadka G. J. były spójne, logiczne i rzeczowe, nie były podważane przez żadną ze stron niniejszego postępowania, jak również znalazły swoje odzwierciedlenie w zgromadzonej dokumentacji dotyczącej umowy leasingu operacyjnego. Świadek szczegółowo opisał okoliczności zawarcia umowy leasingowej pomiędzy leasingodawcą,</p>	

a oskarżonym reprezentującym leasingobiorcę, warunki tej umowy, okoliczności wypowiedzenia umowy. Nadto opisał czynności windykacyjne prowadzone wobec leasingobiorcy po wypowiedzeniu umowy, swoje kontakty w toku czynności windykacyjnych z oskarżonym, a z których wynika, że pomimo wypowiedzenia umowy leasingu i wezwania do zwrotu przedmiotu leasingu, oskarżony kilkakrotnie odmówił zwrotu pojazdu oraz wskazania miejsca jego postoju.

Z zeznań świadka wynika w szczególności, iż prowadził on czynności windykacyjne dla kancelarii (...) S.A. na zlecenie (...) S.A., które miały polegać na odzyskaniu przedmiotu umowy leasingu, tj. wozidła. Świadek podał, iż po uzyskaniu zlecenia udał się do siedziby oskarżonego i w trakcie spotkania zażądał od niego zwrotu pojazdu, albowiem umowa leasingu operacyjnego została wypowiedziana. Świadek wskazał, iż oskarżony odmówił wydania pojazdu, twierdząc, że będzie występował o możliwość przywrócenia umowy leasingu, prosząc jednocześnie świadka o ustalenie kwoty potrzebnej do wznowienia

	<p>umowy. Świadek zeznał w dalszej kolejności, iż podczas spotkania z oskarżonym wyjaśnił mu, że pokrzywdzony nie będzie zainteresowany wznowieniem umowy leasingu, a powodem takiego stanu rzeczy miało być to, że oskarżony zlikwidował działalność gospodarczą, z którą (...) (...) podpisała umowę. Świadek zeznawał dalej, że kilkakrotnie rozmawiał jeszcze z oskarżonym, wyjaśniając sytuację i wzywając do wydania pojazdu, na co oskarżony miał reagować kategoryczną odmową. Świadek wskazał, iż w związku z tym, iż pojazd nie został dobrowolnie wydany przez oskarżonego, a w trakcie czynności windykacyjnych nie udało się go zlokalizować, decyzją (...) S.A. sprawa została zgłoszona jako przywłaszczenie pojazdu. Z zeznań świadka wynika również, iż o cesję umowy leasingu zwracała się również do niego, jak i bezpośrednio do pokrzywdzonej spółki, małżonka oskarżonego.</p>	
<p>dokumenty:- wniosek o zawarcie umowy leasingu operacyjnego,- umowa leasingu operacyjnego, - protokół zdawczo-odbiorczy, - wypowiedzenie umowy,</p>	<p>Podstawą ustaleń faktycznych Sąd uczynił zebrane w sprawie, a ujawnione na rozprawie dokumenty. Sąd uznał je za wiarygodny materiał dowodowy, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich</p>	

<ul style="list-style-type: none"> - wezwanie do wydania, - wniosek oskarżonego o przekazanie wozidła na warunkach zawartej umowy A. C.-skiej, - wniosek A. C.-skiej o przekazanie wozidła na warunkach zawartej umowy, - pismo (...) S.A. informujące o stanie sprawy, - pismo (...) S.A. do A. C.-skiej, - protokół przeszukania, - oświadczenie pokrzywdzo-nego, - kwestionariusz wywiadu środowisko-wego, -- karty karne 	<p>autentyczności, ani prawdziwości informacji w nich zawartych, a i Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by zakwestionować je z urzędu.</p> <p>Przechodząc do oceny zebranych w sprawie dokumentów wskazać należy, że w aktach niniejszej sprawy zgromadzono szereg dokumentów, wliczonych obok. Dokumenty te można podzielić na te, które wytworzone zostały w toku przeprowadzonych w sprawie czynności procesowych, a za zadanie miały dokumentowanie ich przebiegu (np. protokoły) oraz na dokumenty pochodzące od różnych instytucji. Odnosząc się do pierwszej grupy dowodów wskazać należy, że dokumentują one czynności procesowe, przeprowadzone przez właściwe organy w ramach swoich kompetencji i zgodnie z obowiązującymi przepisami i brak było jakichkolwiek podstaw do kwestionowania ich wiarygodności. Również dowody, które - na żądanie policji, prokuratora bądź sądu - zostały nadesłane przez odpowiednie instytucje (np. informacje z krajowego rejestru karnego, dane z urzędów) - jako pochodzące od niezależnych instytucji - uznano za wiarygodne, zwłaszcza iż żadna</p>
--	--

	<p>ze stron procesu ich nie kwestionowała. Na podzielenie zasługiwały także dokumenty prywatne przedłożone przez strony w toku postępowania, w tym dokumentacja dołączona przez pokrzywdzonego do zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, a także w toku dalszego postępowania, wskazująca na to jaki majątek został przywłaszczony przez oskarżonego.</p>	
<p>opinia sądowo-lekarska wydana przez (...) w P.</p>	<p>Za pełni przydatną dla dokonania ustaleń faktycznych Sąd uznał natomiast opinię biegłych z Zakładu Medycyny Sądowej w P. w zakresie stanu zdrowia oskarżonego i jego możliwości uczestniczenia w postępowaniu sądowym. W ocenie Sądu opinia biegłych sporządzona została w sposób jasny, rzeczowy i przejrzysty. Biegli w sposób zrozumiały przedstawili wnioski opinii. Sąd nie miał też wątpliwości co do tego, że biegli posiadają kompetencje i doświadczenie potrzebne dla wydania opinii w sprawie. Sąd dzieląc wnioski opinii jako miarodajne i obiektywne, przyjął, iż oskarżony może uczestniczyć w postępowaniu sądowym, a jego stan zdrowia jest</p>	

	określany jako dobry i stabilny.		
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.2.1.	częściowo wyjaśnienia oskarżonego (dowód niewiarygodny częściowo)	<p>Nie zasługiwały na podzielenie jako niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, że nie działał z zamiarem przywłaszczenia powierzonymu mu w ramach umowy leasingu pojazdu.</p> <p>Jako nieprawdziwe Sąd ocenił wyjaśnienia oskarżonego, w których starał się przekonać Sąd, iż nie chciał przywłaszczyć wozidła, natomiast nie zwrócenie go leasingodawcy spowodowane było wypadkiem, w którym uczestniczył pojazd.</p> <p>Nie zasługują zatem na podzielenie jako niewiarygodne, nielogiczne, wewnętrznie sprzeczne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego te wyjaśnienia oskarżonego, że nie zamierzał przywłaszczyć przedmiotu leasingu. Zdaniem Sądu takie wyjaśnienia oskarżonego</p>	

		<p>stanowią jedynie jego linię obrony i zmierzają do uniknięcia odpowiedzialności karnej za sprzeniewierzenie cudzego mienia, zwłaszcza, że oskarżony dotąd nie zwrócił przedmiotu leasingu, mimo, że ubiega się o dokonanie umowy cesji na firmę żony, co świadczy o tym, że nadal włada bezprawnie tym pojazdem.</p>	
	<p>dowód z zeznań świadka A. C.-skiej</p>	<p>Świadek skorzystała na etapie postępowania przygotowawczego (k. 141) i przed Sądem z prawa do odmowy składania zeznań jako osoba najbliższa dla oskarżonego (żona). Zaznaczyć należy w tym miejscu, że oświadczenie w tym zakresie złożyła na rozprawie czerwcowej, a Sąd nie widział podstaw do wznowienia przewodu sądowego mimo oświadczenia oskarżonego, że jego żona zmieniła zdanie i chce złożyć zeznania, ponieważ okoliczności, na które miałyby zeznawać nie mają zdaniem Sądu i tak znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Okoliczności dotyczące występowania do leasingodawcy o zawarcie umowy cesji wozidła na firmę (...) są bowiem irrelevantne dla kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego za</p>	

		przywłaszczenie tego pojazdu.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1.	P. C. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Okoliczności zaistniałego czynu, zarzuconego oskarżonemu w akcie oskarżenia, a także wnioski wynikające z przeprowadzonego postępowania dowodowego, doprowadziły Sąd do uzasadnionego przekonania, że wina oskarżonego P. C. (1) nie budzi w ocenie Sądu żadnych wątpliwości, została w pełni wykazana i polega na tym, że:</p> <p>- w okresie od 11 marca 2019 roku do 4 września 2020 roku, w P., przywłaszczył sobie powierzoną mu jako prowadzącemu jednoosobową działalność gospodarczą pod firmą (...) w ramach umowy leasingu operacyjnego o numerze (...) cudzą</p>			

rzecz ruchomą w postaci wozidła V. (...) nr seryjny (...) rok produkcji 2003 o wartości brutto 209.100,00 zł, stanowiącą mienie znacznej wartości, czym działał na szkodę (...) S.A. z siedzibą we W., w ten sposób, że po wypowiedzeniu w/ w umowy leasingu i wezwaniu do zwrotu przedmiotu leasingu, co najmniej trzykrotnie odmówił zwrotu w/w pojazdu i wskazania miejsca jego postoju oraz postępował z nim jak właściciel, czerpiąc korzyści finansowe,

co wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

W związku z przyjętą kwalifikacją przypisanego oskarżonemu w wyroku czynu poczynić należy w pierwszej kolejności rozważania na temat znamion zarzucanego i przypisanego oskarżonemu przestępstwa z **art. 284 § 2 k.k.**

Zgodnie z art. 284 § 2 k.k. odpowiedzialności karnej podlega ten, kto przywłaszcza sobie powierzoną mu rzecz ruchomą. Zachowanie sprawcy polega na przywłaszczeniu cudzej rzeczy lub prawa majątkowego, a więc rozporządzeniu nimi przez włączenie do majątku swego lub innej osoby

i powiększenie w ten sposób stanu posiadania swojego lub innej osoby. Nie występuje tu element zaboru, ponieważ jego przedmiot znajduje się w posiadaniu sprawcy. Zobowiązanie się sprawcy do zwrotu przywłaszczonego mienia, a nawet późniejszy jego zwrot w sytuacji, w której wcześniej został uzewnętrzniony zamiar jego przywłaszczenia, nie wyłącza

odpowiedzialności za dokonanie. Okoliczność ta może jednak mieć wpływ na wymiar kary (zob. O. Górniok, S. Lelental, II. Popławski, Prawo karne. Część szczególna, Gdańsk 1975, s. 142; zob. Filar Marian (red.), Kodeks karny. Komentarz, wyd. V). Typem kwalifikowanym przestępstwa jest sprzeniewierzenie.

Przedmiotem czynności wykonawczej jest w tym przypadku powierzona rzecz ruchoma. Powierzyć rzecz ruchomą innej osobie oznacza przekazać ją innej osobie w zaufaniu, a więc przenieść posiadanie. Nie ma znaczenia podstawa prawna przeniesienia posiadania. Może to być oddanie na przechowanie, do naprawy, a także do używania. Sprawcą tego przestępstwa może być tylko ten, komu powierzono rzecz ruchomą.

„Powierzenie to przeniesienie władztwa nad rzeczą na inną niż właściciel osobę, powiązane z ustaleniem określonego postępowania z rzeczą przez osobę ją uzyskującą i połączone z zastrzeżeniem konieczności jej zwrotu w przyszłości" (wyr. SA w Szczecinie z 27.2.2014 r., II AKa 15/14, L.). Może to być jakikolwiek stosunek prawny, nie ma też znaczenia forma powierzenia. Istotne jest to, że sprawca wykracza poza zakres praw, na których wykonywanie zgodził się uprawniony do rzeczy. Powierzającym nie musi być właściciel (np. podnajem). Z przepisu tego należy również kwalifikować czyn polegający na włączeniu przez sprawcę do swojego majątku rzeczy przekazanej w takiej formie władztwa, jak dzierżenie (wyr. SN z 7.9.2004 r., II KRN 1/04, OSNwSK 2004, Nr 1, poz. 1508; post. SN z 10.12.1977 r., II KZ 276/77, OSNKW 1978, Nr 2-3, poz. 37).

Przestępstwo określone w art. 284 k.k. jest przestępstwem materialnym, do dokonania którego ustawa wymaga powstania skutku, w postaci utraty przez właściciela (posiadacza) lub osobę posiadającą inne prawo do rzeczy tej rzeczy

w wyniku działania sprawcy lub utraty prawa majątkowego.

Przywłaszczenie zostaje dokonane w momencie uzewnętrznienia przez sprawcę woli rozporządzenia cudzą rzeczą lub cudzym prawem majątkowym jak własnym z wyłączeniem osoby uprawnionej. Do realizacji znamion przestępstwa przywłaszczenia nie jest konieczne skorzystanie z rzeczy przywłaszczonej przez sprawcę, korzystać z rzeczy stanowiącej przedmiot przestępstwa może zarówno sam sprawca, jak i inne osoby.

Do przypisania sprawcy odpowiedzialności za skutek konieczne jest ustalenie szczególnej więzi między zachowaniem się sprawcy, a skutkiem. W przypadku, gdy sprawca zrealizował znamię czynności wykonawczej przez działanie, ustalić należy związek przyczynowy. W przypadku zaniechania konieczne jest ustalenie, że na sprawcy ciążył szczególny prawny obowiązek określonego działania.

Przestępstwo określone w art. 284 § 2 k.k. należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych. Kodeks wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel; tym celem jest władczenie

cudzej rzeczy ruchomej lub cudzego prawa majątkowego do majątku sprawcy lub postępowanie z tą rzeczą albo prawem majątkowym jak z własnym w inny sposób, na przykład darowanie go innej osobie itp. Wyklucza to możliwość popełnienia przestępstwa przywłaszczenia z zamiarem ewentualnym. Do przyjęcia realizacji znamion przestępstwa przywłaszczenia od strony podmiotowej konieczne jest wykazanie, że oprócz obiektywnego rozporządzenia przez sprawcę cudzą rzeczą ruchomą, jego działaniu towarzyszył zamiar tzw. animus rem sibi habendi, tj. zamiar zatrzymania tej rzeczy dla siebie albo dla innej osoby, bez żadnego ku temu tytułu i ekwiwalentu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 1978 r., sygn. akt V KR 197/77, OSNPG 1978, nr 6, poz. 64; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2003 r., sygn. akt III KK 165/03, LEX nr 140098). Zamiar pozbawienia osoby uprawnionej własności rzeczy lub prawa majątkowego uzewnętrzniać się może przez bezprawne zatrzymanie cudzej rzeczy przez sprawcę, odmowę jej zwrotu, zaprzeczenie otrzymania, zapewnienie o zwrocie, ukrycie, przekazanie tej rzeczy osobie trzeciej, sprzedaż,

zamianę, darowiznę, bezprawne jej zużycie, przerobienie itp. O zamiarze sprawcy przesądza całokształt tak podmiotowych, jak i przedmiotowych okoliczności sprawy.

Nadto, działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej niekoniecznie musi oznaczać działanie w celu przywłaszczenia. Do istoty przywłaszczenia należy osiągnięcie celu w postaci uczynienia z cudzej rzeczy swojej własności. Skutek przywłaszczenia objęty zamiarem bezpośrednim stanowi utratę rzeczy przez osobę uprawnioną, wobec czego szkoda powstała w majątku tej osoby ma w zamierzeniu przywłaszczającego nieodwracalny charakter. Taki cel odróżnia działanie w celu przywłaszczenia od działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, która może wynikać także z niekorzystnego dla interesów pokrzywdzonego wykorzystania cudzego mienia i materializować się w każdej innej formie, niż przywłaszczenie.

Mając na względzie powyższe należy wskazać, iż oskarżony niewątpliwie dopuścił się przestępstwa przywłaszczenia powierzonego mu mienia znacznej wartości w postaci wozidła V. (...)

nr seryjny (...)
rok produkcji 2003,
wyczerpując znamiona
przestępstwa z art. 284 § 2
k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Oskarżony był świadomy tego, że na mocy umowy zawartej z (...) S.A. z siedzibą we W. nie stał się właścicielem tego pojazdu oraz miał świadomość tego, że właścicielem pojazdu jest leasingodawca, a prawo władania tym pojazdem jest ściśle powiązane z faktem regularnego wywiązywania się z warunków umowy leasingowej w zakresie zapłaty rat. Oskarżony był jednocześnie świadomy tego, że umowa leasingowa została rozwiązana, a właściciel sam oraz poprzez firmę windykacyjną usiłuje odzyskać wozidło. Oskarżony będąc w posiadaniu tego pojazdu - nie zwracał go (brak dowodów, by pojazd ten miał zostać mu skradziony). Oskarżony działał umyślnie, bowiem z wyłączeniem osoby uprawnionej i poza jej wiedzą dysponował tym pojazdem oraz dysponowała nim najprawdopodobniej jego żona, która rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej w branży tożsamej do działalności gospodarczej prowadzonej wcześniej przez oskarżonego. Postawa oskarżonego po tym, jak

leasingodawca wypowiedział umowę leasingu i wezwał do zwrotu przedmiotu leasingu, a wcześniej oskarżony zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej, sposób postępowania oskarżonego z cudzą rzeczą ruchomą, świadczą o tym, że oskarżony miał zamiar postąpić z tą rzeczą jak właściciel - przywłaszczył ją. Natomiast umowa leasingu w momencie jej wypowiedzenia powodowała, że pełnoprawnym właścicielem tej rzeczy był leasingodawca i nadal jest i to od niego zależy, co on z tą rzeczą chce zrobić. Dla przypisania oskarżonemu odpowiedzialności za przestępstwo przywłaszczenia nie ma bowiem żadnego znaczenia fakt, że oskarżony, czy też jego żona w toku postępowania ubiegali się o cesję umowy leasingu na firmę (...). Istotne jest natomiast to, że oskarżony mimo wiedzy o wypowiedzeniu umowy leasingu, co najmniej trzykrotnie odmówił wydania tego przedmiotu i wskazania miejsca jego postoju oraz, że postępował z nim jak właściciel.

Ze względu na fakt władania (posiadania) rzeczą lub prawem majątkowym przez przywłaszczającego przed

dokonaniem przywłaszczenia, samo przywłaszczenie musi zostać przez niego w odpowiedni sposób zmanifestowane na zewnątrz. Owo uzewnętrznienie przywłaszczenia przyjmować musi postać zachowania, uniemożliwiającego osobie, której przysługuje odpowiednie prawo do rzeczy, swobodne nią rozporządzanie. Sprawca dla dokonania tego przestępstwa musi podjąć jedną chociażby czynność w stosunku do rzeczy ruchomej lub prawa majątkowego, która wskazuje, iż traktuje on rzecz lub prawo majątkowego tak jakby był właścicielem (por. O. Górniok (w:) System prawa karnego..., s. 411; M. Dąbrowska – Kardas (w:) G. Bogdan, Z. Cwiakalski, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll, Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, LEX). Manifestacja zamiaru włączenia przez sprawcę rzeczy do swojego majątku dokonywać się może w różnorodnych formach, na przykład przez bezprawne zatrzymanie rzeczy w zamiarze dysponowania nią przez sprawcę jak własną. Skutek przywłaszczenia, objęty zamiarem bezpośrednim stanowi utrata rzeczy przez osobę uprawnioną,

wobec czego szkoda powstała w majątku tej osoby ma w zamierzeniu przywłaszczającego nieodwracalny charakter.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy zważyć należy, iż P. C. (1) jako leasingobiorca miał pełną świadomość, że leasingodawca żądał zwrotu przedmiotu stanowiącego jego własność, a mimo to, odmawiał jego wydania. Zdaniem Sądu bezsporne bowiem w sprawie było to, że P. C. (1) w dniu 11 stycznia 2018r. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) zawarł z (...) S.A. z siedzibą we W. umowę leasingu operacyjnego nr (...). Przedmiotem umowy było wozidło marki V. (...) o numerze seryjnym (...), które zostało wydane leasingobiorcy w dniu 19 stycznia 2018r. Leasingodawca w związku z opóźnieniami i brakiem płatności pismem z dnia 30 listopada 2018r., doręczonym w dniu 12 grudnia 2018r. wypowiedział leasingobiorcy przedmiotową umowę, wzywając do wydania wozidła. P. C. (1) pomimo kategorycznego stanowiska leasingodawcy nie zwrócił przedmiotu leasingu, od chwili skutecznego wypowiedzenia umowy leasingu tj. od dnia 12

grudnia 2018 r. Kolejno pismem z dnia 07 marca 2019r., odebrany osobiście przez P. C. (1) w dniu 11 marca 2019r., leasingobiorca został wezwany do natychmiastowego zwrotu przedmiotu leasingu, ze wskazaniem, że należy go wydać pełnomocnikowi leasingodawcy, który okaże stosowne pełnomocnictwo.

Jednocześnie P. C. (1) w dniu 11 marca 2019r. pokwitował odbiór wezwania do wydania mienia i zobowiązał się do wydania przedmiotu leasingu w przypadku niewyrażenia przez leasingodawcę zgody na wznowienie wypowiedzianej umowy leasingu, przy czym pomimo niewyrażenia przez leasingodawcę zgody na wznowienie umowy do chwili obecnej nie zwrócił wozidła marki V. (...). Dodatkowo w dniu 26 marca 2019r. P. C. (1) odmówił wydania przedmiotu leasingu i nie wskazał, gdzie aktualnie znajduje się pojazd. Co więcej, z ustalonego stanu faktycznego wynika, że od dnia 10 września 2018r. P. C. (1) nie prowadzi działalności gospodarczej pod nazwą P. C. (1) (...) z siedzibą w P..

W ocenie Sądu takie ustalenia faktyczne pozwalają bezspornie uznać, że działanie P. C. (1) wyczerpuje znamiona

przestępstwa z art. 284 § 2 k.k.. P. C. (1) jako leasingobiorca nie wywiązywał się bowiem z warunków umowy leasingu, a zatem winien liczyć się z negatywnymi konsekwencjami takiego stanu rzeczy i respektować postanowienia umowne, również w zakresie zwrotu przedmiotu leasingu. Dodatkowo fakt zaprzestania z dniem 10 września 2018r. prowadzenia działalności gospodarczej, w ramach której miało być wykorzystywane wozidło marki V. (...), podważa co do zasady twierdzenia o zamiarze wznowienia umowy leasingu i w żaden sposób nie usprawiedliwia niezwrócenia przedmiotu leasingu. Zważyć należy, iż niemożność ustalenia miejsca przechowywania pojazdu, odmowa wydania go przez P. C. (1) od co najmniej 11 marca 2019r. skutkują wyłączeniem możliwości dysponowania nimi jako przedmiotem leasingu przez osobę uprawnioną i w obiektywnym ujęciu są wyrazem wykonywania uprawnień właścicielskich przez P. C. (1). Leasingobiorca bowiem miał świadomość nierozliczenia umowy leasingu operacyjnego nr (...) i ciążącego na nim obowiązku zwrotu przedmiotu leasingu, a mimo tego do chwili obecnej dobrowolnie go nie zwrócił i cały czas

w sposób nieuprawniony korzysta z przedmiotu leasingu z wyłączeniem właściciela. Odmowy wydania przez P. C. (1) leasingodawcy (...) S.A. z siedzibą we W. przedmiotu leasingu nie można tłumaczyć chęcią wznowienia przedmiotowej umowy, bowiem P. C. (1) z całą pewnością zawierając umowę leasingu jako przedsiębiorca był w pełni świadomy warunków i skutków zaciąganych zobowiązań, a co za tym idzie miał świadomość obowiązku dokonania zwrotu wozidła leasingodawcy, szczególnie gdy nie prowadzi już działalności gospodarczej.

Z kolei przepis art. 294 § 1 k.k. stanowi o obostrzeniu odpowiedzialności danego sprawcy, a mianowicie osoba, która dopuszcza się przestępstwa określonego m.in. w art. 284 § 2 k.k. w stosunku do mienia znacznej wartości – podlega obostrzonej odpowiedzialności karnej (od roku do 10 lat pozbawienia wolności), przy czym zgodnie z brzmieniem art. 115 § 5 k.k. mieniem znacznej wartości jest mienie, którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza 200.000 złotych.

Zdaniem Sądu zachowanie oskarżonego wyczerpało

wszelkie znamiona przywłaszczenia kwalifikowanego jako sprzeniewierzenie co do mienia znacznej wartości, którego wartość Sąd ustalił na podstawie wyceny zawartej w piśmie oskarżyciela posiłkowego, który wniósł o naprawienia szkody w wysokości 209.100,00 zł (wartość wozidła na datę wypowiedzenia umowy leasingu). Biorąc pod uwagę wartość przywłaszczonego mienia przez oskarżonego były podstawy do zastosowania art. 294 § 1 k.k., albowiem wartość rzeczywiście przywłaszczonego mienia przekroczyła kwotę 200.000 złotych (zgodnie z w/w wnioskiem oskarżyciela posiłkowego).

Ustalenie umyślności jako znamienia strony podmiotowej czynu zarzucanego oskarżonemu nie przesądzało jeszcze o winie, a dopiero ją warunkowało (vide: J. Z., „Karygodność i wina jako przesłanki odpowiedzialności”, Prokuratura i Prawo 1998/6). W niniejszej jednak sprawie została spełniona także druga z pozytywnych przesłanek przypisania winy oskarżonemu tj. ukończenie przez niego odpowiedniego wieku, a nie zachodziła żadna z negatywnych przesłanek przypisania

<p>mu winy (okoliczności wyłączających winę).</p> <p>Reasumując powyższe rozważania stwierdzić należy, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił nie tylko na przypisanie oskarżonemu P. C. (1) sprawstwa w zakresie zarzuconego mu czynu zabronionego, ale również na przypisanie mu winy umyślnej (zamiaru bezpośredniego) w czasie jego popełnienia.</p>			
<p>4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>P. C. (1)</p>	<p>1, 2, 3</p>	<p>1</p>	<p>Uznając sprawstwo i winę oskarżonego P. C. (1) za udowodnioną, Sąd przystąpił do wymierzenia mu kary adekwatnej do stopnia zawinienia, społecznej szkodliwości czynu, a także uwzględniając cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara winna osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz warunki i właściwości osobiste sprawcy.</p> <p>Wymierzając oskarżonemu karę za przypisane mu</p>

przestępstwo Sąd miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 i 2 k.k., a mianowicie dyrektywę dostosowania wymiaru kary do stopnia winy – w tym wypadku umyślnego działania oskarżonego z zamiarem kierunkowym, dyrektywę społecznej szkodliwości czynu, która w niniejszej sprawie jest znaczna z uwagi na rodzaj i charakter naruszonego dobra, dyrektywę prewencji indywidualnej - wymierzona oskarżonemu kara ma wdrożyć go do przestrzegania porządku prawnego i zapobiec popełnieniu podobnych czynów w przyszłości, a wreszcie dyrektywę prewencji ogólnej – z uwagi na wysoką społeczną szkodliwość przestępstwa i jego nagminność, konieczne jest uświadomienie, iż takie zachowania, jak oskarżonego są nieopłacalne i spotykają się z nieuchronną karą. Sąd, wymierzając oskarżonemu karę, miał zatem na uwadze wszystkie dyrektywy wymiaru kary wymienione w art. 53 k.k., zarówno przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Mając na uwadze względy prewencji generalnej i funkcję kary w kształtowaniu świadomości prawnej społeczeństwa, Sąd uznał za konieczne umocnienie przekonania w

społeczeństwie, że
popelnianie przestępstw
jest nieopłacalne i
wiąże się poniesieniem
odpowiedzialności karnej.

Za okoliczności
wpływające obciążająco
przy wymiarze kary w
stosunku do oskarżonego
P. C. (1) Sąd uznał:

- fakt utrudniania
przez niego postępowania
karnego, przejawiający
się celowym dążeniem
oskarżonego do
przewlekania
postępowania, a to
poprzez unikanie
stawiennictwa na
przesłuchanie,

- jego uprzednią
trzykrotną karalność za
przestępstwa,

- nie poczynienie
żadnych starań w kwestii
naprawienia szkody,
nieustępliwość w tym
zakresie i zła wola

- wysoką społeczną
szkodliwość czynu
przypisanego
oskarżonemu,

- popelnienie przestępstwa
z niskiej motywacji, bo w
celu osiągnięcia korzyści
majątkowej oraz wysokość
wyrządzonej szkody.

Jako okoliczności
łagodzące w odniesieniu
do P. C. (1) Sąd uwzględnił:

- jego przyznanie się do
winy w toku postępowania
przygotowawczego,

- prowadzenie
ustabilizowanego trybu
życia,

- jego właściwości i
warunki osobiste, stan
zdrowia.

Mając na uwadze
wszystkie wyżej
wymienione okoliczności
obciążające i łagodzące
Sąd wymierzył
oskarżonemu P. C. (1) za
przestępstwo przypisane w
pkt 1 części rozstrzygającej
wyroku, tj. z art. 284 § 2
k.k. w zw. z art. 294 § 1
k.k. na podstawie art. 294
§ 1 k.k. **karę 1 (jednego)
roku pozbawienia
wolności**, a na podstawie
art. 33 § 2 k.k.
**karę grzywny w
wymiarze 100 (sto)
stawek dziennych,
ustalając wysokość
jednej stawki dziennej
za równoważną
kwocie 30,00
(trzydzieści) zł.**

Wymierzając
oskarżonemu P. C. (1)
taką karę Sąd uznał,
że jest adekwatna do
stopnia winy sprawcy
i społecznej szkodliwości
jego czynu, uwzględnia
również przeważające
okoliczności obciążające
oskarżonego wyżej
opisane. W ocenie
Sądu nie można
uznać orzeczonej wobec
oskarżanego P. C. (1)
kary pozbawienia wolności
za zbyt dolegliwą, bądź
przekraczającą stopień
winy sprawcy. Sąd doszedł

również do przekonania, że dla osiągnięcia wobec oskarżonego P. C. (1) celów kary, w szczególności zapobieżenia powrotowi oskarżonego do przestępstwa, wystarczające będzie na podstawie przepisów art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności na okres 3 (trzech) lat tytułem próby. Sąd uznał bowiem, iż wobec oskarżonego możliwe jest wysnuenie pozytywnej prognozy kryminologicznej i zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. Kara pozbawienia wolności w powiązaniu z dolegliwością majątkową w postaci grzywny będą w ocenie Sądu wystarczającą reakcją na popełnione przestępstwo i w powiązaniu z trzyletnim okresem próby, spełnią swoje cele zapobiegawcze, jak i spowodują, iż oskarżony nie powróci ponownie na drogę przestępstwa. Sąd uznał, że wobec dotychczasowego trybu życia oskarżonego, jego właściwości i warunków osobistych, braku wcześniejszego skazania oskarżonego na karę pozbawienia wolności, istnieje

możliwość zastosowania wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu prognoza kryminologiczna wobec oskarżonego nie jest negatywna i to mimo wcześniejszej karalności za przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. oraz z art. 271 § 1 k.k.

Zdaniem Sądu oskarżony P. C. (1) - pomimo niewykonania kary pozbawienia wolności - daje gwarancję, że będzie przestrzegał porządku prawnego i nie powróci do przestępstwa, wszak prowadził dotychczas ustabilizowane życie, nie jest również sprawcą zdemoralizowanym.

Miarkując długość okresu próby, Sąd kierował się dążeniem do zapewnienia kontroli zachowania oskarżonego w terminie, który umożliwi przekonanie się, czy nie zawiedzie on pokładanego w nim zaufania, a także czy wywiąże się z obowiązku naprawienia szkody. Jako wzmocnienie w/w instytucji Sąd na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżonego w okresie próby do informowania Sądu o przebiegu okresu próby pisemnie raz na 6 (sześć) miesięcy.

Zdaniem Sądu wymierzenie grzywny na podstawie art. 33 § 2

k.k. było konieczne, gdyż oskarżony zarzucanego mu czynu dopuścił się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i korzyść taką niewątpliwie osiągnął. Ilość stawek dziennych grzywny stanowi należyte odzwierciedlenie stopnia społecznej szkodliwości czynu, który był znaczny, natomiast ustalając wysokość stawki dziennej Sąd kierował się przede wszystkim możliwościami płatniczymi oskarżonego, jego sytuacją materialną, rodzinną, warunkami osobistymi, zdrowotnymi zgodnie z art. 33 § 3 k.k., a które to przesłanki nakazywały uznać, że wymierzenie grzywny w takim wymiarze będzie stanowić adekwatną do jego możliwości płatniczych dolegliwością finansową. Kara grzywny jest wypadkową szkody wyrządzonej przestępstwem i możliwości finansowych oskarżonego, który obecnie nie pracuje z uwagi na stan zdrowia. Wymierzając oskarżonemu obok kary pozbawienia wolności karę grzywny Sąd kierował się potrzebą kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a w tym zakresie zapobieżeniu społecznemu poczuciu bezkarności sprawcy i braku odpowiedniej reakcji organów wymiaru sprawiedliwości na popełnienie przestępstw.

			<p>Ustalona wysokość stawek dziennych grzywny wobec P. C. (1) w ocenie Sądu jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości jego czynu – wyrażająca się w wyżej przywołanych okolicznościach łagodzących i obciążających.</p>
P. C. (1)	4.	1.	<p>Ponieważ oskarżyciel posiłkowy i oskarżyciel publiczny wnieśli o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, to Sąd - zgodnie z art. 46 § 1 k.k. - był do tego zobligowany, uznając, że będzie to adekwatne do okoliczności sprawy, spełni cele kary w zakresie zadośćuczynienia słusznym interesom pokrzywdzonego, a wysokość obowiązku naprawienia szkody Sąd ustalił na podstawie wniosku oskarżyciela posiłkowego, który wniósł o naprawienia szkody w wysokości 209.100,00 złotych. Pokrzywdzony wniósł bowiem o naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zwrot jako właścicielowi wozidla, bądź - jeżeli zwrot okaże się niemożliwy – zapłatę kwoty 209.100,00 zł jako wartości przywłaszczonego mienia na datę wypowiedzenia umowy leasingu, czyli</p>

			<p>jednocześnie przywłaszczenia.</p> <p>Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł zatem wobec oskarżonego P. C. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym oskarżonemu w pkt 1 części rozstrzygającej wyroku poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. z siedzibą we W. kwoty 209.100,00 zł.</p> <p>Orzeczenie tego środka kompensacyjnego było w ocenie Sądu konieczne, ponieważ wzmocni to cele prewencji szczególnej i ogólnej, zwłaszcza, że szkoda wyrządzona pokrzywdzonemu nie została dotychczas wyrównana w żaden sposób.</p> <p>Sąd nie orzekał o obowiązku naprawienia szkody poprzez zobowiązanie oskarżonego do zwrotu przedmiotu leasingu, ponieważ Sąd nie ma pewności, czy ten przedmiot nadal istnieje, gdzie się znajduje i czy oskarżony tak określony obowiązek naprawienia szkody wykona.</p>
5.	<i>Inne</i>		
ROZSTRZYGNIECIA			
ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

-----	-----	-----	-----
6. inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
<p>W tym miejscu Sąd odniesie się do wniosku oskarżonego i jego obrońcy o wznowienie przewodu sądowego. Po zapoznaniu się z materiałami przekazanymi przez obrońcę i oskarżonego, w którym to wnosili oni m.in. o przesłuchanie w charakterze świadka A. C., która zmieniła zdanie i chce składać zeznania na okoliczności woli zawarcia umowy cesji z leasingodawcą, jak również w zakresie stanowiska oskarżonego co do jego zdolności do brania udziału w postępowaniu, w ocenie Sądu w żadnej mierze nie były te okoliczności podstawą do wznowienia przewodu sądowego i świadczą jedynie o</p>			

tym, co sąd już podkreślał, że oskarżony w toku całego postępowania zmierza do jego przedłużenia, co wskazuje na negatywną postawę procesową oskarżonego, która znalazła swoje odzwierciedlenie również przy wyrokowaniu.

Dla Sądu dowód z zeznań A. C. nie ma poza tym żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, ponieważ okoliczności dotyczące tego, że świadek byłaby gotowa na zasadzie cesji do przejęcia przedmiotu leasingu, nie mają żadnego znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonego, abstrahując od tego, że na taką cesję nie zgadza się leasingodawca.

Opinia biegłych z (...) w P. z zakresu medycyny sądowej odnośnie zdolności oskarżonego do udziału w postępowaniu, w tym w dniu rozprawy 25.10.2021r., jako pełna, jasna i rzetelna była Sądu miarodajna i na jej podstawie Sąd ustalił, że oskarżony był zdolny do udziału w postępowaniu, a skoro nie stawiał się, to sam pozbawił się z własnej woli możliwości zajęcia stanowiska na rozprawie poprzez złożenie wyjaśnień. Dla Sądu natomiast wystarczające było ujawnienie wyjaśnień oskarżonego ze śledztwa.

<p>Nie ulega również wątpliwości, iż stawiennictwo oskarżonego w Sądzie w dniu ogłoszenia wyroku i oczekiwanie na jego ogłoszenie potwierdzają, że oskarżony był i jest zdolny do udziału w postępowaniu. Zastanianie się kolejnymi zwolnieniami z tytułu niezdolności do pracy nie mają żadnego znaczenia w sytuacji, gdy w sprawie jest wydana opinia o zdolności oskarżonego do brania udziału w postępowaniu wydana przez biegłych z Zakładu Medycyny Sądowej i również tego powodu Sąd nie miał żadnych powodów do wznowienia przewodu sądowego.</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>5.</p>	<p>Sąd na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa w całości koszty procesu, tj. w kwocie 1031,47 zł oraz wymierzył oskarżonemu opłatę w kwocie 780,00 (siedemset osiemdziesiąt) zł. Sąd obciążył oskarżonego obowiązkiem zwrotu</p>	

	kosztów postępowania, ponieważ nie ustalił żadnych okoliczności wyjątkowych w zakresie sytuacji materialnej oskarżonego, które uzasadniałyby zwolnienie go od kosztów i opłat.
7. Podpis	
P., dnia 16.11.2021 roku sędzia Dorota Biernikowicz	

ZARZĄDZENIE

1. Proszę odnotować sporządzenie uzasadnienia w kontrolce uzasadnień i w systemie;
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem i pouczeniem proszę doręczyć wnioskodawcom;
3. Przedłożyć z apelacją lub za 14 dni z zpo.

P., dnia 16.11. 2021r. Sędzia Dorota Biernikowicz